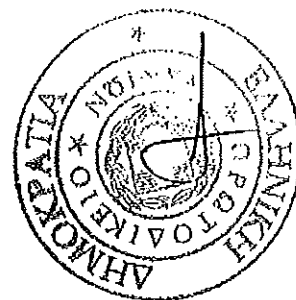

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Αριθμός Αποφάσεως 287 /2010

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ

Συγκροτήθηκε από το Δικαστή Ιωάννη Ευαγγελάτο, Πρωτοδίκη, ο οποίος ορίσθηκε από την Προϊσταμένη του Πρωτοδικείου Χανίων και τη Γραμματέα Αλεξία Κελαϊδή.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 17 Ιουνίου 2010 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) και 2)

του , κατοίκων , οι οποίοι παραστάθηκαν διά του πληρεξουσίου τους δικηγόρου Βασιλείου Μαροπάκη, ο οποίος νομιμοποίησε το δικηγόρο Ηρακλείου Γεώργιο Πιταροκοίλη.

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1) εταιρίας με την επωνυμία

που εδρεύει στον

και εκπροσωπείται νόμιμα, 2)

ατομικά και με την ιδιότητά του ως νομίμου εκπροσώπου της ανωτέρω εταιρίας και 3)

, ατομικά και με την ιδιότητά του ως νομίμου εκπροσώπου της ανωτέρω εταιρίας, κατοίκων , οι

οποίοι παραστάθηκαν η πρώτη διά και οι λοιποί μετά των πληρεξουσίων τους δικηγόρων Ιωάννη Σφακιωτάκη και Εμμανουήλ Κοκκινάκη.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 15-9-2009 και με αριθμό κατάθεσης 890/2009 αγωγή τους που προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 25-2-2010, οπότε αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του Ν. 2239/1994 "Περί σημάτων", με τον οποίο εναρμονίσθηκε η ελληνική νομοθεσία προς την πρώτη Οδηγία του Συμβουλίου της ΕΟΚ της 21.12.1988 "Για την προσέγγιση των νομοθεσιών των Κρατών μελών περί σημάτων" (89/104/ΕΟΚ), όπως ισχύει μετά το ΠΔ 353/1998, σήμα θεωρείται κάθε σημείο επιδεκτικό γραφικής παραστάσεως, ικανό να διακρίνει τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες μιας επιχειρήσεως από εκείνα άλλων επιχειρήσεων, μπορούν δε να αποτελέσουν σήμα ιδίως οι λέξεις, τα ονόματα φυσικών ή νομικών προσώπων, τα ψευδώνυμα, οι απεικονίσεις, τα σχέδια, τα γράμματα, οι αριθμοί, οι ήχοι, συμπεριλαμβανομένων των μουσικών φράσεων και το σχήμα του προϊόντος ή της συσκευασίας, από δε τις διατάξεις των άρθρων 2, 6 και 14 του ίδιου νόμου προκύπτει ότι το δικαίωμα για αποκλειστική χρήση του σήματος και μόνο με την καταχώρηση αυτού, σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου αυτού σε ειδικό βιβλίο σημάτων, που τηρείται στο Υπουργείο Εμπορίου, η καταχώρηση δε συνίσταται στη σημείωση της λέξης "κατεχωρήθη", όταν το σήμα γίνει δεκτό με αμετάκλητη απόφαση της Διοικητικής Επιτροπής

2^ο φύλλο της υπ' αριθ. 287 /2010 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χανίων (Τακτική Διαδικασία)

Σημάτων. Κατά δε τη διάταξη του άρθρου 18 παρ. 1 του ίδιου νόμου η καταχώρηση του σήματος παρέχει στο δικαιούχο αποκλειστικό δικαίωμα. Ιδίως παρέχει το δικαίωμα της χρήσεως αυτού, το δικαίωμα να επιθέτει αυτό στα προϊόντα ή εμπορεύματα, τα οποία προορίζεται να διακρίνει, να χαρακτηρίζει τις παρεχόμενες υπηρεσίες, να επιθέτει αυτό στα περικαλύμματα και στις συσκευασίες των εμπορευμάτων, στο χαρτί αλληλογραφίας, στα τιμολόγια, στους τιμοκαταλόγους, στις αγγελίες, στις κάθε είδους διαφημίσεις, ως και σε άλλο έντυπο υλικό και να το χρησιμοποιεί σε ηλεκτρονικά ή οπτικοακουστικά μέσα. Ως χρήση του σήματος θεωρείται κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου και η χρήση του σήματος με τη συγκατάθεση του δικαιούχου από δικαιούμενα προς τούτο πρόσωπα. Περαιτέρω κατά τη διάταξη του άρθρου 26 παρ. 1 του ίδιου νόμου, όποιος χρησιμοποιεί ή παραποιεί ή απομιμείται σήμα, που ανήκει σε άλλον, μπορεί να εναχθεί επί παραλείψει ή αποζημιώσει ή και για αμφότερα, η δε αποζημίωση περιλαμβάνει τη μείωση της υπάρχουσας περιουσίας του δανειστή (θετική ζημία), καθώς και το διαφυγόν του κέρδους (άρθρο 298 εδ. 1 ΑΚ). Το αυτό ισχύει και για εκείνον, ο οποίος χρησιμοποιεί σημείο, που ταυτίζεται μεν ή ομοιάζει με σήμα, αλλά δεν διακρίνει συναφή προϊόντα ή υπηρεσίες με τα διακρινόμενα από το σήμα, εφόσον τούτο έχει αποκτήσει φήμη στην Ελλάδα και η χρησιμοποίησή του σημείου θα προσπύριζε στον χρησιμοποιούντα, χωρίς εύλογη αιτία, όφελος από το διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη του σήματος ή θα έβλαπτε το διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη του σήματος. Κατά δε τη διάταξη της παρ. 2 εδ. β' του ίδιου άρθρου η αξίωση για αποζημίωση (όχι συνεπώς και για

παράλειψη) παραγράφεται μετά τριετία από το τέλος του έτους, κατά το οποίο έγινε το πρώτο η παράνομη χρησιμοποίηση, παραποίηση ή απομίμηση. Από δε τη διάταξη του άρθρου 20 παρ. 1 του ίδιου νόμου (άρθρο 6 της Οδηγίας), η οποία αφορά τον περιορισμό των αποτελεσμάτων του σήματος, προκύπτει ότι το δικαίωμα, που παρέχει το σήμα, δεν επιτρέπει στο δικαιούχο του να απαγορεύει στους τρίτους να χρησιμοποιούν στις συναλλαγές και το ίδιο το σήμα, αν τούτο είναι αναγκαίο, προκειμένου να δηλωθεί ο προορισμός προϊόντος ή υπηρεσίας, ιδίως δε όταν πρόκειται για εξαρτήματα ή ανταλλακτικά. Η χρήση αυτή πρέπει να γίνεται σύμφωνα με τα χρηστά ήθη, που ισχύουν στη βιομηχανία ή στο εμπόριο και πάντως όχι εν είδει σήματος. Κατά δε τη διάταξη του άρθρου 20 παρ. 3 εδ. α' του ίδιου νόμου (άρθρο 7 παρ. 1 της Οδηγίας), η οποία αφορά την ανάλωση του δικαιώματος, που παρέχει το σήμα, το δικαίωμα, που παρέχει το σήμα, δεν επιτρέπει στον δικαιούχο να απαγορεύει τη χρήση του σήματος για προϊόντα, που έχουν διατεθεί υπό το σήμα αυτό στο εμπόριο μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση από τον ίδιο τον δικαιούχο ή με τη συγκατάθεσή του. Όμως κατά το εδ. β' της ίδιας παραγράφου το εδ. α' δεν εφαρμόζεται, αν ο δικαιούχος έχει εύλογη αιτία να αντιταχθεί στη μεταγενέστερη εμπορική εκμετάλλευση των προϊόντων, ιδίως, όταν η κατάσταση των προϊόντων μεταβάλλεται ή αλλοιώνεται μετά τη διάθεσή τους στο εμπόριο. Από τις νέες αυτές ρυθμίσεις, που συνάδουν προς την παραπάνω Κοινοτική Οδηγία, συνάγεται ότι στις ήδη προστατευόμενες λειτουργίες του σήματος (τη διακριτική λειτουργία και τη λειτουργία προέλευσης), προστίθεται πλέον και η διαφημιστική λειτουργία, με την έννοια της εξουσίας του δικαιούχου να χρησιμοποιεί το σήμα του σε έντυπα και διαφημίσεις (εξουσία αναγγελίας και εξουσία διαφήμισης). Τέλος, από τη

3^ο φύλλο της υπ' αριθ. 284/2010 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χανίων (Τακτική Διαδικασία)

διάταξη του άρθρου 16 παρ. 2 του ίδιου νόμου προκύπτει ότι με έγγραφη συμφωνία που καταχωρείται μετά από απόφαση της Διοικητικής Επιτροπής

σημάτων (Δ.Ε.Σ.) στα βιβλία σημάτων επιτρέπεται η αποκλειστική ή μη χρήση του σήματος για μέρος ή το σύνολο των καλυπτομένων προϊόντων ή υπηρεσιών και για το σύνολο ή τμήμα του ελληνικού εδάφους, με τον όρο ότι η χρήση του σήματος δεν δημιουργεί κινδύνους παραπλανήσεως του κοινού

ούτε αντίκειται στο δημόσιο συμφέρον, από δε τη διάταξη της παρ. 3 του ίδιου άρθρου προκύπτει ότι μπορεί να συμφωνηθεί ότι ο αδειούχος χρήσεως του σήματος δικαιούται σε παραχώρηση περαιτέρω αδειών χρήσεως αυτού με τη διαδικασία και τους όρους της παραπάνω παρ. 2, ενώ από τη διάταξη της παρ. 4 του ίδιου άρθρου προκύπτει ότι τις αγωγές παραλείψεως και αποζημιώσεως με έγγραφη συναίνεση του δικαιούχου έχει αυτοτελώς και ο αδειούχος χρήσεως του σήματος. Από αυτά προκύπτει ότι ο αδειούχος χρήσεως του σήματος δεν χρησιμοποιεί το σήμα ως διακριτικό προέλευσης των προϊόντων από την επιχείρησή του, αλλά ως ένδειξη ότι τα προϊόντα, τα οποία προέρχονται από την επιχείρησή του είναι ταυτόσημα ή ομοειδή με τα προϊόντα που προέρχονται από την επιχείρηση του δικαιούχου του σήματος και τίθενται στην αγορά με τη συναίνεσή του. Για τον αδειούχο δηλαδή το σήμα δεν λειτουργεί ως διακριτικό προέλευσης, αλλά ως ένδειξη ταύτισης. Όριο οποιασδήποτε πιθανής διαφοροποίησης τίθεται απ' ευθείας από το νόμο η πιθανότητα παραπλάνησης, γι' αυτό απαιτείται σχετική απόφαση της Δ.Ε.Σ., ενώ κάθε τρίτος με έννομο συμφέρον για τον ίδιο λόγο μπορεί να επιδιώξει τη διαγραφή της άδειας (παρ. 5). Όπως γίνεται ευρύτερα αποδεκτό

ο αδειούχος του σήματος αποκτά ενοχικό μόνο δικαίωμα και όχι δικαίωμα πάνω στο σήμα. Το δικαίωμά του αυτό γεννάται με τη σύμβαση και ενεργοποιείται με την καταχώρηση της απόφασης της Δ.Ε.Σ. στα βιβλία σημάτων. Η απόφαση δηλαδή της Δ.Ε.Σ., η οποία απαιτείται, αποτελεί όρο του ενεργού της δικαιοπραξίας. Μέχρι την απόφαση της Δ.Ε.Σ., την πλήρωση δηλαδή του όρου του ενεργού της δικαιοπραξίας, η σύμβαση είναι μετέωρη. Συνεπώς για την εγκυρότητα της παραχώρησης της άδειας χρήσης απαιτείται ως τυπική προϋπόθεση η προηγούμενη απόφαση της Δ.Ε.Σ., πράγμα το οποίο αναφέρεται ρητά στο νόμο, το δικαίωμα δε του αδειούχου χρήσης του σήματος δεν ανατρέχει στο χρόνο κατάθεσης της σχετικής δήλωσης, γιατί ο σκοπός της αναδρομής, που γίνεται για το σήμα, η εξασφάλιση δηλαδή της προτεραιότητας και ο χρόνος χρήσης δεν υφίσταται εδώ. Απόφαση της Δ.Ε.Σ. απαιτείται ρητά από το νόμο και για την παραχώρηση από την αδειούχο χρήσης του σήματος περαιτέρω άδειας χρήσης του σήματος, εφόσον βέβαια αυτός έχει τη δυνατότητα αυτή από τη συμφωνία του με το δικαιούχο του σήματος. Τέλος, η άδεια χρήσης του σήματος μπορεί να είναι αποκλειστική ή μη, όπως ρητά αναφέρεται στο νόμο, τις αγωγές δε αποζημίωσης ή παράλειψης τις έχει αυτοτελώς και ο αδειούχος χρήσης του σήματος ύστερα όμως από έγγραφη συναίνεση του δικαιούχου του σήματος. Καθώς η απόφαση της Δ.Ε.Σ. αποτελεί όρο του ενεργού της δικαιοπραξίας, χωρίς αυτή η σύμβαση να είναι ανενεργή. Σύμφωνα με το άρθρο 19 παρ. 4 κάθε άλλη χρήση του σήματος από τον τρίτο εκτός από τις περιγραφόμενες στο νόμο ακόμα και με την συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος απαγορεύεται. Σχετική σύμβαση θα είναι άκυρη. Το σήμα θα κινδυνεύει να διαγραφεί ανά πάσα στιγμή, καθώς για την εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 17 παρ. 1

4^ο φύλλο της υπ' αριθ. 287/2010 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χανίων (Τακτική Διαδικασία)

εδ. δ' ο κίνδυνος παραπλάνησης δεν απαιτείται να είναι παρών, αλλά ενδέχεται να προκληθεί. Αυτά αποτελούν σαφή νομοθετική επιλογή. Ωστόσο το δικαίωμα στο σήμα είναι ιδιωτικό δικαίωμα και ο δικαιούχος του σήματος στο βαθμό που κρίνει ότι συγκεκριμένος τρόπος εκμετάλλευσής του δεν είναι αντίθετος με τα συμφέροντά του μπορεί να τον επιτρέψει ή να την επιδιώξει.

Αυτή είναι η θεμελιώδης αρχή πίσω από την άδεια χρήσης του σήματος. Η απόφαση της Δ.Ε.Σ. αφορά τον κίνδυνο παραπλάνησης και το δημόσιο συμφέρον. Διάταξη που επιβάλλει τη διαγραφή παραπλανητικού σήματος υπάρχει και το δημόσιο συμφέρον αφορά συνήθως το δίκαιο του ανταγωνισμού ή χρήση που αντίκειται στα χρηστά ήθη ή είναι καταχρηστική. Υπό τις συνθήκες αυτές η προϋπόθεση της προηγούμενης άδειας της Δ.Ε.Σ. δεν φαίνεται αναγκαία για τη χρήση του σήματος από τρίτο με τη συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος. Αυτό φαίνεται να προκύπτει και από την Οδηγία 89/104/ΕΚ και από τον Κανονισμό για το Κοινοτικό Σήμα, στο άρθρο 22 παρ. 5 του οποίου καθιερώνεται υποχρέωση δημοσιοποίησης της άδειας με συνέπειες που περιγράφονται στο άρθρο 23 έναντι των τρίτων, αλλά χωρίς η μη δημοσίευση να οδηγεί σε ακυρότητα ή στο μη ενεργό της συμβάσεως παραχώρησης άδειας χρήσης του σήματος. Η παραπάνω λογική εκφράζεται και στην περίπτωση της άδειας χρήσης διακριτικού γνωρίσματος προϊόντος. Το δικαίωμα εδώ δεν απονέμεται, αλλά αποκτάται από την καθιέρωσή του στην αγορά. Τόσο η θεωρία, όσο και η νομολογία δέχονται τη δυνατότητα παραχώρησης άδειας χρήσης διακριτικού γνωρίσματος προϊόντος αναλογικά με τις περί σημάτων διατάξεις. Άδεια χρήσης διακριτικού

γνωρίσματος έχουμε στην ουσία σε περίπτωση που καθιερωμένο, ως διακριτικό γνώρισμα προϊόντος, σήμα γίνεται αντικείμενο άδειας χρήσης του σήματος χωρίς απόφαση της Δ.Ε.Σ. Η σύμβαση άδειας χρήσης του σήματος λειτουργεί κατά μετατροπή ως άδεια χρήσης του διακριτικού γνωρίσματος. Αυτό σημαίνει ότι ο αδειούχος χρήσης του σήματος δεν θα έχει την προστασία που ο νόμος δίνει στον αδειούχο χρήσης του σήματος ύστερα από απόφαση της Δ.Ε.Σ. και η πιθανότητα της διαγραφής του σήματος παραμένει, αφού ο νόμος περί σημάτων αρκείται σε κίνδυνο παραπλάνησης και δεν απαιτεί ύπαρξη παραπλάνησης. Η διαγραφή όμως του σήματος δεν συνεπάγεται και την απόσβεση του δικαιώματος επί του διακριτικού γνωρίσματος, που αποκτάται με το ουσιαστικό σύστημα. Προφανώς σε περίπτωση που η Δ.Ε.Σ. δεν επιτρέψει την άδεια χρήσης του σήματος, ούτε η άδεια χρήσης του διακριτικού γνωρίσματος θα επιτρέπεται, αφού και πάλι θα είναι παραπλανητική κατά την έννοια του άρθρου 3 του Ν. 146/1914 (βλ. ΑΠ 670/2010 ΝΟΜΟΣ, Εφ Αθ 103/2009 ΔΕΕ 2009.443, Εφ Θεσσαλ. 2174/2006 Αρμ 2007.73, Εφ. Θεσσαλ. 3916/1996 ΕλλΔνη 39.669, ΕφΑθ 1320/2004 αδημοσίευτη στο νομικό τύπο και τις παραπομπές που αναφέρονται σ' αυτή και στον Α. Ψαρρά, Δίκαιο Σημάτων, επιμέλεια Ν. Ρόκας, 1196 σελ. 158-175Μ.-Θ. Μαρίνου, «Κίνδυνος σύγχυσης και πεδίο προστασίας διακριτικών γνωρισμάτων σύμφωνα με το νέο δίκαιο περί σημάτων και το ν. 146/1914»). Εξάλλου, το όνομα χώρου στο διαδίκτυο (domain name) είναι πλέον απαραίτητο στον επιχειρηματία, λόγω της συνεχώς αυξανόμενης χρήσης του διαδικτύου στην ενημέρωση, ψυχαγωγία και επικοινωνία, για την άσκηση ηλεκτρονικού εμπορίου, αλλά και την προβολή, διαφήμιση και προώθηση των εργασιών μιας επιχείρησης και των προϊόντων ή υπηρεσιών που αυτή

5^ο φύλλο της υπ' αριθ. 287 /2010 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χανίων (Τακτική Διαδικασία)

παρέχει, το οποίο όνομα επιτελεί ρόλο ηλεκτρονικής διεύθυνσης και επιτρέπει την επικοινωνία του χρήστη του διαδικτύου με τον κάτοχο της ηλεκτρονικής διεύθυνσης, (βλ. Α. Ανθιμο, Εισαγωγή στην προβληματική του domain name,

ΔΕΕ 1999.817, Ιδίου, Η διασφάλιση των διακριτικών γνωρισμάτων στο Διαδίκτυο, Ο κίνδυνος από τα domain names, ΕπισχΕΔ 2000,588). Το όνομα

χώρου δεν ταυτίζεται κατ' αρχήν με την εμπορική επωνυμία, τον διακριτικό τίτλο και το εμπορικό σήμα, εν όψει όμως της πιο πάνω λειτουργίας του,

χρησιμοποιείται ως ένα διακριτικό γνώρισμα, ιδιαίτερα όταν αυτό

χρησιμοποιείται ως διακριτικό στοιχείο για μία επιχείρηση στο διαδίκτυο, διότι

όπως το σήμα και ο διακριτικός τίτλος έχει λειτουργία εξατομικεύσεως και αναγνωρίσεως του χρήστη, άλλωστε εκείνοι που ασκούν επαγγελματική ή

εμπορική δραστηριότητα συνηθίζεται να χρησιμοποιούν στο διαδίκτυο τα

διακριτικά γνωρίσματα που τους κατέστησαν γνωστούς στον υλικό κόσμο,

δηλαδή χρησιμοποιούν το όνομα, την επωνυμία, το σήμα ή τον διακριτικό

τους τίτλο. Λόγω της λειτουργίας του αυτής το όνομα χώρου θα πρέπει να

απολαμβάνει προστασίας αντίστοιχης με εκείνη των διακριτικών γνωρισμάτων

έναντι της χρήσης άλλου ονόματος χώρου, ακόμη και αν το άλλο όνομα

προηγήθηκε χρονικά ως προς την καταχώριση στο διαδίκτυο, εφόσον

συντρέχουν και οι λοιπές προϋποθέσεις και ιδιαίτερα ο κίνδυνος σύγχυσης

(Εφ Αθ. 4776/2009 ΝΟΜΟΣ, ΕφαΘ 8247/2005 ΔΕΕ 2006.386,

Β.Αντωνόπουλου- Βιομηχανική ιδιοκτησία παρ.395, Α. Ανθιμου).

Στην προκειμένη περίπτωση οι ενάγοντες με την κρινόμενη αγωγή τους, όπως παραδεκτά συμπληρώθηκε και διορθώθηκε κατ' άρθρο 224

ΚΠολΔ με τις νομότυπα κατατεθείσες προτάσεις τους, ισχυρίζονται ότι με τον
και τον είναι συνδικαιούχοι σε όλη την
ελληνική επικράτεια του ημεδαπού σήματος « », το
οποίο είναι κατατεθειμένο στην αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου Ανάπτυξης
με αριθμό δήλωσης 160810/3-1-2002. Ότι το ως άνω σήμα διακρίνει προϊόντα
και υπηρεσίες της κλάσης 16, ήτοι είδη χάρτου, έντυπα, εφημερίδες,
περιοδικά κτλ, της κλάσης 35, ήτοι διαφήμιση, διαχείριση εμπορικών
υποθέσεων κτλ, της κλάσης 41, ήτοι εκπαίδευση, επιμόρφωση, ψυχαγωγία
κ.α. και της κλάσης 43, ήτοι υπηρεσίες προσφερόμενες για εστίαση και ποτά.
Ότι οι ενάγοντες το ανωτέρω σήμα, που βρίσκεται υπό νόμιμη προστασία ως
την 3-1-2012, αφού έγινε δεκτό δυνάμει της υπ' αριθμ. 7631/2002 απόφασης
της Διοικητικής Επιτροπής Σημάτων και έχει καταχωρηθεί την 19-5-2003 στα
οικεία βιβλία του Υπουργείου Ανάπτυξης, χρησιμοποίησαν κυρίως για να
διακρίνουν υπηρεσίες εστίασης, διασκέδασης και ψυχαγωγίας. Ότι το
ανωτέρω σήμα αποτελεί συνδυασμό λεκτικής ένδειξης και απεικόνισης και
συγκεκριμένα αποτελείται από τη λεκτική ένδειξη « », η
οποία έχει τοποθετηθεί επί διαγωνίου παραλληλόγραμμου πλαισίου (με
κατεύθυνση από πάνω αριστερά προς τα κάτω δεξιά), το οποίο τέμνεται
κάθετα στην άνω αριστερή πλευρά του με παραλληλόγραμμο πλαίσιο ίδιων
διαστάσεων, ενώ η λέξη « » έχει αναγραφεί σε έντονη γραφή, κάτω από
την οποία υπάρχουν σε μικρότερη διάσταση οι λέξεις « ». Ότι
από το έτος 2002 οι ανωτέρω συνδικαιούχοι χρησιμοποιούν την ως άνω
λεκτική ένδειξη κατ' αποκλειστικότητα στις προσόψεις των επιχειρήσεών τους,
σε διαφημιστικές πινακίδες, τιμοκαταλόγους κτλ. Ότι με το σήμα αυτό
λειτουργούσε το ομώνυμο club στη . το εστιατόριο στο και

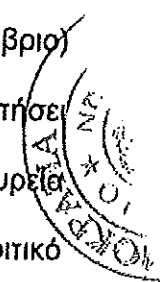
A

6^ο φύλλο της υπ' αριθ. 267 /2010 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χανίων (Τακτική Διαδικασία)

σήμερα λειτουργεί το ομώνυμο club στην περιοχή του . Ότι λόγω της υψηλής ποιότητας των παρεχόμενων υπηρεσιών ψυχαγωγίας και διασκέδασης το σήμα τους έχει γίνει αντικείμενο δημοσιεύσεων πολλών γνωστών περιοδικών και χαίρει ιδιαίτερης φήμης σε όλη την Ελλάδα. Ότι το Μάρτιο του έτους 2004 κατόπιν προφορικής συμφωνίας που συνήφθη με τον δεύτερο και τον τρίτο εκ των εναγομένων, τόσο ατομικά όσο και με την ιδιότητά τους ως νομίμων εκπροσώπων της πρώτης των εναγομένων ομόρρυθμης εταιρίας, ο πρώτος εκ των εναγόντων για λογαριασμό και των υπολοίπων συνδικαιούχων του ανωτέρω σήματος, συμφώνησε να τους παραχωρήσει για το χρονικό διάστημα των πέντε ετών άδεια για τη χρήση του σήματος και του διακριτικού γνωρίσματος αυτού για την προώθηση επιχειρησίων τους που δραστηριοποιούνται στο χώρο της εστίασης, της διασκέδασης και εν γένει ψυχαγωγίας, αντί καταβολής ετησίου τιμήματος ποσού 25.000 ευρώ. Ότι έναρξη της σύμβασης ορίστηκε η 1^η Απριλίου 2004, ενώ η χρήση του σήματος συμφωνήθηκε να περιοριστεί στα . Ότι επιπλέον η άδεια της χρήσης του σήματος και του διακριτικού γνωρίσματος αφορούσε μόνο στις κλάσεις 41 και 43 και συμφωνήθηκε ότι οι εναγόμενοι όφειλαν να ακολουθήσουν τις οδηγίες, τις προδιαγραφές και τον τρόπο εργασίας των εναγόντων προκειμένου να επιτύχουν το επίπεδο της ποιότητας των προστατευόμενων από το ανωτέρω σήμα υπηρεσιών. Ότι κατόπιν αυτής της συμφωνίας, από το καλοκαίρι του έτους 2004 η πρώτη των εναγομένων, της οποίας ομόρρυθμα μέλη είναι οι λοιποί εναγόμενοι, άρχισε να χρησιμοποιεί ακώλυτα το ως άνω σήμα με τη λειτουργία της επιχείρησής της

που βρίσκεται στην . Ότι οι εναγόμενοι, παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις των εναγόντων, δεν κατέβαλαν το παραμικρό ποσό από το τίμημα που όφειλαν από τη χρήση του ανωτέρω σήματος μέχρι τη λήξη της συμφωνίας τους, ήτοι το Μάρτιο του έτους 2009. Ότι επιπλέον, ενώ οι εναγόμενοι όφειλαν κατά τα ως άνω από τον Απρίλιο του έτους 2009 να απέχουν από οποιαδήποτε χρήση του ανωτέρω σήματος των εναγόντων, έθεσαν σε λειτουργία για τη θερινή περίοδο του έτους 2009 (Μάιο-Οκτώβριο) το κατάστημά τους στην , στο οποίο έχουν αναρτήσει επιγραφή με τον τίτλο « », παράλληλα δε έχουν προβεί και σε ευρεία διαφημιστική καμπάνια του καταστήματός τους με αυτό το σήμα και διακριτικό γνώρισμα. Με βάση αυτό το ιστορικό και μετά το νόμιμο εν μέρει περιορισμό του καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής, όπως αναλυτικά προσδιορίζεται στις προτάσεις (άρθρα 224, 295 παρ. 1 του ΚΠολΔ), ζητούν : 1) Να απαγορευθεί στους εναγομένους να κατέχουν, να θέτουν σε κυκλοφορία, να διαθέτουν και γενικά να χρησιμοποιούν από το κατάστημά τους που βρίσκεται στην , προϊόντα και υπηρεσίες που αφορούν εστίαση και ποτά, τα οποία θα φέρουν ως ένδειξη, απομίμηση ή παραποίηση του ανωτέρω σήματος. 2) Να απαγορευθεί στους εναγομένους η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση της λέξης « » ως διακριτικό σημείο ή τίτλο στην επιγραφή της πρόσοψης ή σε οποιοδήποτε άλλο χώρο του καταστήματός τους ή σε διαφημιστικές καταχωρήσεις που αφορούν αυτό, καθώς και στα πάσης φύσεως έντυπα της επιχείρησής τους και στις σφραγίδες που χρησιμοποιούν. 3) Να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να αφαιρέσουν τις πινακίδες και επιγραφές που φέρουν την πιο πάνω λέξη « » από την πρόσοψη και τους λοιπούς χώρους του καταστήματός τους ή από άλλο σημείο της πόλης μέσα σε πέντε

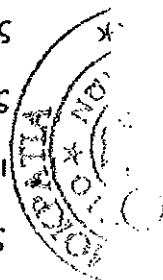

7^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 287 /2010 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χανίων (Τακτική Διαδικασία)

ημέρες από την κοινοποίηση της απόφασης. 4) Να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να παραλείψουν να χρησιμοποιούν το όνομα χώρου (domain name) «www. .gr» στο διαδίκτυο. 5) Να απειληθεί κατά κάθε ενός εκ των εναγομένων χρηματική ποινή 3.000 ευρώ για κάθε χωριστή πράξη παράβασης του διατακτικού της απόφασης που θα εκδοθεί, όπως εξειδικεύεται εκάστη μονάδα παράβασης κατωτέρω. 6) Να απειληθεί κατά του δεύτερου και τρίτου εκ των εναγομένων προσωπική κράτηση διάρκειας έξι μηνών για κάθε χωριστή πράξη παράβασης του διατακτικού της απόφασης που θα εκδοθεί. 7) Να ορισθεί ότι ως μονάδα παράβασης της απόφασης που θα εκδοθεί νοείται η κάθε μία χωριστά παρεχόμενη ημέρα παράλειψης αφαίρεσης των επιλήψιμων επιγραφών, διαφημιστικών πινακίδων κτλ. 8) Να δημοσιευθεί το διατακτικό της απόφασης που θα εκδοθεί επί της κρινόμενης αγωγής τρεις φορές σε δύο εφημερίδες, μιας τοπικής εφημερίδας στα Χανιά και μιας πανελληνίας κυκλοφορίας με δαπάνες των εναγομένων. 9) Να καταδικαστούν οι εναγόμενοι να καταβάλουν εις ολόκληρον στον καθένα από τους ενάγοντες το ποσό των 31.250 ευρώ, ως τμήμα από τη σύμβαση παραχώρησης της άδειας χρήσης του σήματος, άλλως ως τμήμα από τη σύμβαση παραχώρησης της άδειας χρήσης διακριτικού γνωρίσματος, με το νόμιμο τόκο από την επίδοσης της αγωγής ως την πλήρη και ολοσχερή εξόφληση. 10) Να καταδικαστούν οι εναγόμενοι να καταβάλουν εις ολόκληρον σε κάθε ένα από τους ενάγοντες το ποσό των 6.250 ευρώ, ως αποζημίωση εκ των άρθρων 914, 927, 297-298, 1, 3, 13 του ν. 146/1914 και 26 του ν. 2239/1994, άλλως ως αποζημίωση εκ των άρθρων 17 παρ. 2 ν. 1733/1987

και 7 παρ. 2 ΠΔ 45/1991 αναλογικά εφαρμοζόμενων, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση. 11) Όλως επικουρικά να καταδικαστούν οι εναγόμενοι να καταβάλουν εις ολόκληρον σε κάθε έναν από τους ενάγοντες το ποσό των 37.500 ευρώ, σύμφωνα με τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση. 12) Να αναγνωρισθεί η υποχρέωση των εναγομένων να καταβάλουν σε κάθε έναν από τους ενάγοντες το ποσό των 20.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση. 13) Να καταδικασθούν οι εναγόμενοι στη δικαστική τους δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η αγωγή, για το αντικείμενο της οποίας καταβλήθηκε το ανάλογο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες προσαυξήσεις (βλ. τα υπ' αριθμ. 043236, 010669, 010670, 043235 σειράς Α, αγωγόσημα μετά των επικολληθέντων ενσήμων υπέρ του Τ.Ν.), παραδεκτά εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου (άρθρα 14 παρ. 2, 22, 25 του ΚΓολΔ σε συνδυασμό προς 26 ν. 2239/1994), που είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο να την δικάσει κατά την τακτική διαδικασία, εφόσον στο δικόγραφο της ενώνεται με τη διαφορά από το σήμα και διαφορά από το νόμο 146/1914, καθώς και από τα άρθρα 914 επ. ΑΚ (άρθρα 26 παρ. 4 ν. 2239/94). Ωστόσο, η επικουρική βάση της αγωγής περί αδικαιολόγητου πλουτισμού είναι απορριπτέα ως μη νόμιμη, καθώς από το άρθρο 904 του ΑΚ προκύπτει η αγωγή εκ του αδικαιολόγητου πλουτισμού είναι επιβοηθητικής ουσιαστικά φύσης και μπορεί να ασκηθεί μόνο όταν λείπουν οι προϋποθέσεις της αγωγής από τη σύμβαση ή την αδικοπραξία, εκτός αν θεμελιώνεται σε πραγματικά περιστατικά διαφορετικά ή πρόσθετα από εκείνα στα οποία

8^ο φύλλο της υπ' αριθ. 287 /2010 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χανίων (Τακτική Διαδικασία)

στηρίζεται η αγωγή, όρος που στην προκείμενη περίπτωση δεν πληρούται (ΑΠ 306/2009 ΝΟΜΟΣ). Κατά τα λοιπά η αγωγή είναι νόμιμη και επαρκώς ορισμένη, περιέχουσα σαφή έκθεση των γεγονότων που τη θεμελιώνουν, κατ' άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, κατ' απόρριψη των σχετικών ισχυρισμών των εναγομένων περί αοριστίας και στηρίζεται στις διατάξεις των αναφερόμενων στην αρχή της απόφασης άρθρων και των άρθρων 914, 926, 932, 297, 298 ΑΚ, 31 ν. 2239/1994, 14 παρ. 1 εδ. 2, 15, 22 παρ. 3 εδ. 2 ν. 146/1914, 70, 947 και 176 ΚΠολΔ και πρέπει επομένως να ερευνηθεί περαιτέρω στην ουσία της κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη.

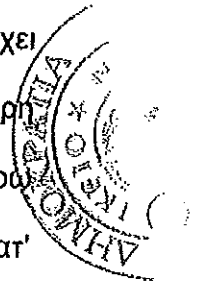
Από την εκτίμηση των καταθέσεων των μαρτύρων που εξετάσθηκαν ενόρκως στο ακροατήριο και περιέχονται στα πρακτικά που τηρήθηκαν κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, της υπ' αριθμ. 3197/14-6-2010 ένορκης βεβαίωσης ενώπιον της Συμβολαιογράφου

, που λήφθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα, όπως απαιτεί το άρθρο 270 παρ. 2 του ΚΠολΔ και των εγγράφων που οι διάδικοι νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες είναι συνδικαιούχοι με τον και τον

κατά 25% έκαστος σε όλη την ελληνική επικράτεια του ημεδαπού σήματος " ", το οποίο είναι κατατεθειμένο στην αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου Ανάπτυξης με αριθμό δήλωσης 160610/3.1.2002 δυνάμει της υπ' αριθ. 7631/2002 απόφασης της Διοικητικής Επιτροπής Σημάτων, είναι αμετάκλητο και έχει καταχωρηθεί την 19.5.2003 στα οικεία Βιβλία του Υπουργείου Ανάπτυξης. Το ανωτέρω σήμα μεταξύ των άλλων διακρίνει και

προϊόντα και υπηρεσίες διαφήμισης, εστίασης (εστιατορίου), διασκέδασης (ντίσκο-κλαμπ-κέντρο διασκέδασης) και ψυχαγωγίας, ενώ αποτελεί συνδυασμό λεκτικής ένδειξης και απεικόνισης και ειδικότερα αποτελείται από τη λεκτική ένδειξη « _____ », η οποία έχει τοποθετηθεί επί διαγωνίου παραλληλόγραμμου πλαισίου (με κατεύθυνση από πάνω αριστερά προς τα κάτω δεξιά), το οποίο τέμνεται κάθετα στην άνω αριστερή πλευρά του με παραλληλόγραμμο πλαίσιο ίδιων διαστάσεων, ενώ η λέξη « _____ » έχει αναγραφεί σε έντονη γραφή, κάτω από την οποία υπάρχουν σε μικρότερη διάσταση οι λέξεις « _____ ». Από το έτος 2002 οι ανωτέρω συνδικαιούχοι χρησιμοποιούν την ως άνω λεκτική ένδειξη κατ' αποκλειστικότητα στις προσόψεις των επιχειρήσεών τους, σε διαφημιστικές πινακίδες, τιμοκαταλόγους κτλ. Με το σήμα αυτό άλλωστε, λειτουργούσε το ομώνυμο club στη _____, το εστιατόριο στο _____ και σήμερα λειτουργεί το ομώνυμο club στο _____. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι στην Αθήνα τον Μάρτιο του έτους 2004 οι τέσσερεις συνδικαιούχοι του ανωτέρω σήματος συμφώνησαν με το δεύτερο και τον τρίτο των εναγομένων, που λειτουργούσαν τόσο ατομικά όσο και με την ιδιότητά τους ως νόμιμοι εκπρόσωποι της πρώτης εναγομένης ομόρρυθμης εταιρίας, να τους παραχωρήσουν για το περιορισμένο χρονικό διάστημα των πέντε ετών άδεια για τη χρήση του σήματος και του διακριτικού γνωρίσματος αυτού για την προώθηση της επιχείρησης των εναγομένων που δραστηριοποιείται στο χώρο εστίασης, διασκέδασης και εν γένει ψυχαγωγίας στην _____.

Η συμφωνία τους ήταν προφορική και δεν καταχωρήθηκε στα βιβλία σημάτων του Υπουργείου Ανάπτυξης μετά από απόφαση της Διοικητικής Επιτροπής Σημάτων, όπως απαιτεί το άρθρο 16 του ν. 2239/1994, ωστόσο

9^ο φύλλο της υπ' αριθ. 289 /2010 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χανίων (Τακτική Διαδικασία)

σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας, το δικαίωμα στο σήμα είναι ιδιωτικό και δεδομένου ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση δε βλάπτεται το δημόσιο συμφέρον, ούτε η χρήση του σήματος αντίκειται στα χρηστά ήθη ή είναι καταχρηστική, η προϋπόθεση της προηγούμενης άδειας της Δ.Ε.Σ. δεν καθίσταται αναγκαία για τη χρήση του σήματος από τους εναγομένους με τη συγκατάθεση των εναγόντων (Μιχ. Θεοδ. Δ. Μαρίνος, Δίκαιο Σημάτων σ. 262). Επομένως, η ανωτέρω άτυπη άδεια των εναγόντων ανέπτυξε πλήρως την ισχύ της και επέφερε τα σκοπούμενα έννομα αποτελέσματα της παραχώρησής της. Η ως άνω άδεια είχε αποκλειστικό χαρακτήρα με την έννοια ότι μόνο οι δικαιούχοι δικαιούνταν να χρησιμοποιήσουν το σήμα στην πόλη των , ενώ οι ενάγοντες διατηρούσαν το δικαίωμα να παραχωρήσουν άλλες άδειες χρήσης σε τρίτους εκτός των . Εντούτοις, ο ισχυρισμός των εναγόντων ότι η παραχώρηση του ανωτέρω σήματος και του διακριτικού γνωρίσματος έγινε αντί καταβολής ετησίου τμήματος 25.000 ευρώ, ήτοι συνολικά για το χρονικό διάστημα των πέντε ετών ποσού 125.000 ευρώ, δεν αποδείχθηκε ουσιαστικά βάσιμος. Αντίθετα αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Οι εναγόμενοι από το έτος 1998 μέχρι και το έτος 2004 διατηρούσαν στα ομοειδές κατάστημα διασκέδασης με το διακριτικό τίτλο « », που τους είχε παραχωρηθεί άνευ ανταλλάγματος από τον , που όπως προαναφέρθηκε είναι και ένας εκ των τεσσάρων συνδικαιούχων του σήματος « ». Εξάλλου και σήμερα η ίδια επιχείρηση των εναγομένων λειτουργεί με το διακριτικό τίτλο « », ύστερα από παραχώρηση άνευ

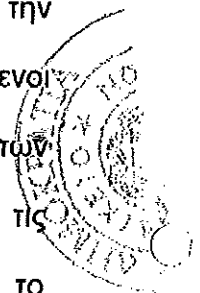
ανταλλάγματος του τίτλου από τον . Στα πλαίσια λοιπόν, της φιλικής σχέσης που υπήρχε μεταξύ του τελευταίου και των εναγομένων και της προηγούμενης επιτυχημένης συνεργασίας τους, συμφωνήθηκε μεταξύ των διαδίκων η παραχώρηση του ονόματος « » για το χρονικό διάστημα των πέντε ετών, επίσης άνευ ανταλλάγματος. Άλλωστε, αν υπήρχε συμφωνία για καταβολή ποσού της τάξεως των 125.000 ευρώ, αφενός θα φρόντιζαν οι ενάγοντες, ως έμπειροι επιχειρηματίες, η συμφωνία αυτή να ήταν έγγραφη, όπως ισχυρίζονται ότι συνέβη στην περίπτωση του cafe club « » στην , αφετέρου δε θα περίμεναν να περάσουν πέντε έτη, να λήξει η ένδικη σύμβαση και μετά να διαμαρτυρηθούν για πρώτη φορά εγγράφως στους εναγομένους. Ειδικότερα, μολονότι οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι η συμφωνία τους ήταν για ετήσια καταβολή ποσού 25.000 ευρώ, η πρώτη φορά που αποδεικνύεται ότι όχλησαν τους εναγομένους είναι το Μάιο του έτους 2009 με την αποστολή εξώδικης δήλωσης-πρόσκλησης (βλ. τις από 26-5-2009 εκθέσεις επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Χανίων Ιωάννας Βλοντάκη-Σαλαβαντάκη). Ωστόσο, μετά την 31^η Μαρτίου 2009 οι εναγόμενοι, παρά τη λήξη της συμβατικής σχέσης λόγω της παρόδου της ορισμένης διάρκειας αυτής, συνέχιζαν να χρησιμοποιούν το ως άνω σήμα και διακριτικό γνώρισμα στο κατάστημά τους στην . Οι ενάγοντες θεωρώντας ότι η παραπάνω σύμβαση παραβιάζεται προέβησαν σε καταγγελία αυτής με την από 18-5-2009 δήλωση-πρόσκληση προς τους εναγομένους και εν συνεχεία με επανειλημμένες τηλεφωνικές κλήσεις, απαγόρευαν σε αυτούς να χρησιμοποιούν το σήμα « » ως διακριτικό τίτλο του καταστήματός τους και ζητούσαν την αφαίρεση της ένδειξης από κάθε στοιχείο της εμπορικής τους δραστηριότητας. Κατά συνέπεια, η συνέχιση

10^ο φύλλο της υπ' αριθ. 287/2010 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χανίων (Τακτική Διαδικασία)

της χρησιμοποίησης του παραπάνω διακριτικού τίτλου από τους εναγομένους μετά τη λήξη της άδειας προσέβαλε τα δικαιώματα των δικαιούχων του σήματος, οι οποίοι δικαιούνται να αξιώσουν την προστασία του νόμου 2239/1994 και να ζητήσουν αποζημίωση κατά το άρθρο 26 του ως άνω νόμου. Ειδικότερα, οι εναγόμενοι αντλούσαν αθέμιτο όφελος από τη φήμη του διακριτικού τίτλου των εναγόντων, που χρησιμοποιούσαν προκειμένου να επώφεληθούν από την έλξη, τη φήμη και το κύρος του, καθώς και να εκμεταλλευθούν, χωρίς να καταβάλουν κανένα χρηματικό αντίτιμο την εμπορική προσπάθεια που κατέβαλαν οι ενάγοντες για να οικοδομήσουν και να εδραιώσουν τη φήμη του διακριτικού τους τίτλου. Επιπλέον, ο ισχυρισμός των εναγομένων ότι η αξίωση των εναγόντων υπέκυψε στην τριετή παραγραφή των άρθρων 19 του ν. 146/1914 και 26 του ν. 2239/1994 είναι ουσία αβάσιμος, καθώς η ως άνω παραγραφή που άρχισε από το τέλος του έτους 2009, ήτοι από το τέλος του έτους που ξεκίνησε αυθαίρετη χρήση των εναγομένων του ανωτέρω διακριτικού γνωρίσματος, διακόπηκε με την έγερση της κρινόμενης αγωγής στις 5 Οκτωβρίου 2009 (βλ. τις υπ' αριθμ. 11190Γ, 11191Γ και 11192Γ/5-10-2009 εκθέσεις επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Χανίων Μαρίας Ηλιάκη Βουράκη). Επομένως, για τη χρονική περίοδο από την 1^η Απριλίου του έτους 2009 ως και την 15^η Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους, ήτοι για το χρονικό διάστημα της θερινής περιόδου που οι εναγόμενοι χρησιμοποίησαν το σήμα και το διακριτικό γνώρισμα « » στο κατάστημα που διατηρούν στην , αυθαίρετα και με σκοπό ανταγωνισμού, ήτοι προσελκύσεως πελατείας, αποστέρησαν από τους

ενάγοντες κατά άμεση αιτιώδη συνάφεια το ποσό των 5.000 ευρώ (20.000 εύλογο ποσό παραχώρησης της άδειας δια 4 το μερίδιο του καθενός συνδικαιούχου), ήτοι το κέρδος το οποίο μετά βεβαιότητας θα αποκόμιζαν αν παραχωρούσαν για την παραπάνω θερινή περίοδο την άδεια χρήσης του ανωτέρω σήματος και διακριτικού γνώρισματος σε οποιοδήποτε επιχειρηματία ομοειδούς καταστήματος (café bar, εστιατορίου) στα . . . Εξάλλου, από την ανωτέρω άδικη πράξη των εναγομένων, από το γεγονός ότι οι εναγόμενοι τελούσαν σε γνώση της ύπαρξης του κατοχυρωμένου σήματος των εναγόντων και εξακολουθούσαν να κάνουν χρήση αυτού, παρά τις επανειλημμένες σχετικές συστάσεις των τελευταίων να παύσουν να το χρησιμοποιούν, από τη βαρύτητα και την έκταση της προσβολής των εναγομένων, το βαθμό του πταίσματος του δεύτερου και τρίτου εκ των εναγομένων και την εν γένει οικονομική κατάσταση των διαδίκων μερών, αποδείχθηκε ότι οι ενάγοντες υπέστησαν ηθική βλάβη για την ικανοποίηση της οποίας δικαιούνται χρηματική ικανοποίηση, η οποία αποτιμάται στο εύλογο ποσό των 1000 ευρώ για τον καθένα. Το επιπλέον αιτούμενο κρίνεται υπερβολικό και αβάσιμο. Εξάλλου, τα αιτήματα των εναγόντων να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να αφαιρέσουν τις πινακίδες και επιγραφές που φέρουν την πιο πάνω λέξη « . . . » από την πρόσοψη και τους λοιπούς χώρους του καταστήματός τους ή από άλλο σημείο της πόλης και να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να παραλείπουν να χρησιμοποιούν το όνομα χώρου (domain name) «www. . . .gr» στο διαδίκτυο, πρέπει να απορριφθούν ελλείψει έννομου συμφέροντος, αφού, όπως προαναφέρθηκε, οι εναγόμενοι ήδη από τις αρχές του έτους 2010 χρησιμοποιούν ως σήμα, διακριτικό γνώρισμα και όνομα χώρου στο διαδίκτυο το « . . . ».

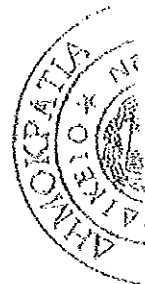

11^ο φύλλο της υπ' αριθ. 287/2010 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χανίων (Τακτική Διαδικασία)

Τέλος, με δεδομένα ότι η δημοσίευση της απόφασης αποτελεί ευχέρεια του Δικαστηρίου και δεν είναι υποχρεωτική (άρθρο 22 § 4 ν. 146/1914), όπως συμβαίνει σε περίπτωση καταδικαστικών αποφάσεων περί σήματος, η δημοσίευση των οποίων διατάσσεται από τα ποινικά δικαστήρια υποχρεωτικά κατ' άρθρο 30 του ανωτέρω νόμου και την αρχή της αναλογικότητας (αναλογία σκοπού και μέσων ΑΚ 288, 281), το αίτημα των εναγόντων για δημοσίευση της απόφασης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο κατ' ουσίαν, καθόσον τούτο δεν μπορεί να αποτρέψει εν προκειμένω παραπέρα επιζήμιες συνέπειες για τους δικαιούχους ενάγοντες, που να μην μπορούν κατ' άλλο τρόπο να αποκλειστούν, ενώ θα προσβληθούν υπέρμετρα τα συμφέροντα των εναγομένων (βλ. και ΕφΑθ 2767/1996 ΕλλΔνη 1997.653, Α. Λιακόπουλο, Βιομηχανική ιδιοκτησία, σ. 126, Δ. Τσιμπανούλη, Η. Σουφλερό και Δ. Κουτσούκη σε Ν. Ρόκα, "Αθέμιτος Ανταγωνισμός, Ερμηνεία", σελ. 68-70, 137, εκδόσεις Νομική Βιβλιοθήκη). Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει η κρινόμενη αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη στην ουσία της και: 1) Να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, καθένας εις ολόκληρον, να καταβάλουν στον κάθε ενάγοντα το ποσό των 5.000 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, 2) να αναγνωρισθεί η υποχρέωση των εναγομένων, καθένας εις ολόκληρον, να καταβάλουν σε κάθε ενάγοντα το ποσό των 1.000 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, 3) να απαγορευθεί στους εναγομένους να κατέχουν, να διαθέτουν, να θέτουν σε κυκλοφορία, να διαφημίζουν, να χρησιμοποιούν το σήμα και το διακριτικό γνώρισμα « » με την απειλή χρηματικής ποινής 500 ευρώ για κάθε παράβαση στο μέλλον

κατά κάθε ενός εκ των εναγομένων και προσωπικής κράτησης ενός μήνα για κάθε παράβαση σε βάρος του δεύτερου και τρίτου εκ των εναγομένων και 4) να καταδικασθούν οι εναγόμενοι, λόγω της εν μέρει ήττας τους, στη δικαστική δαπάνη των εναγόντων, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας (άρθρα 176 και 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους εναγομένους, καθέναν εις ολόκληρον, να καταβάλουν σε κάθε ενάγοντα το ποσό των πέντε χιλιάδων (5.000) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής ως την εξόφληση.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ την υποχρέωση των εναγομένων να καταβάλουν, καθένας εις ολόκληρον, σε κάθε ενάγοντα το ποσό των χιλίων (1.000) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής ως την εξόφληση.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ στους εναγομένους να κατέχουν, να θέτουν σε κυκλοφορία, να διαθέτουν, να διαφημίζουν και γενικά να χρησιμοποιούν με οποιοδήποτε τρόπο το κατοχυρωμένο από τους ενάγοντες σήμα και διακριτικό γνώρισμα «
».

ΑΠΕΙΛΕΙ κατά των δεύτερου και τρίτου εκ των εναγομένων προσωπική κράτηση ενός (1) μηνός και κατά όλων των εναγομένων χρηματική ποινή πεντακοσίων (500) ευρώ για κάθε ενδεχόμενη μελλοντική παραβίαση της αμέσως προηγουμένης απαγορευτικής διάταξης.

12^ο φύλλο της υπ' αριθ. 287/2010 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου
Χανίων (Τακτική Διαδικασία)

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ στους εναγομένους μέρος της δικαστικής δαπάνης των
εναγόντων, που ορίζει στο ποσό των πεντακοσίων ογδόντα (580) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στα Χανιά, στο
ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στις 11-10-2010.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

